

[Tang Sørensen]

Derfor må den endelige konklusion vedrørende televæsenets administration være, at fremskridtspartiet fortsat går ind for de fire koncessionerede selskaber, men at vi vil se på en administrationsopbygning, der kan skabe den nødvendige styring også i forhold til lovgivningen. Derfor kan fremskridtspartiet i princippet tilslutte sig ministerens konklusion på teleundersøgelsen, der går ud på, at ministeren er indstillet på at lade telefonkoncessionerne gå videre efter 1. marts 1982.

Der findes i telefonkoncessionsbestemmelserne på nuværende tidspunkt tilstrækkeligt grundlag for at gennemføre en forbedring af systemet, som måske kunne have effekt set ud fra et teknologisk synspunkt, men også set ud fra et administrativt synspunkt, og det vil være ensbetydende med, at post- og telegrafvæsenets telesektion forbliver en del af det samlede post- og telegrafvæsen.

Margrete Auken (SF):

I sin redegørelse skriver ministeren, at televirksomheden skal drives ikke bare økonomisk forsvarligt, men også på en måde, der er i harmoni med den generelle politik, regeringen og folketinget ønsker ført. Det kan man kun være enig i, men så spørger man: hvad for en politik? Det havde måske været smart, om vi havde fået løftet bare en anelse af sløret for regeringens telepolitik, så vi kunne se, om den også var folketingets, og især så vi kunne se, om den styreform for televæsenet, regeringen har lagt på bordet, er velegnet til at gennemføre en sådan telepolitik.

Jeg ved da godt, hvorfor der ikke ligger et sådant papir: regeringen har ingen telepolitik. Det kan man muligvis ikke bebrejde den, for det er der heller ingen andre der har. Det eneste, man løber ind i, når der blandt sagkyndige er telepolitik på dagsordenen, er en næsten absurd benovelse over den nye teknologi og alt det, man kan med den. Små drenge, der har fået dyrt mekanisk legetøj, er det dem, der skal lægge den fremtidige telepolitik? Når man hører dem fable af sted over stok og sten om alt det, man kan, når man rigtig kommer i gang, bliver man i hvert fald ikke tryk. De problemer, denne teknologi skal løse for os, er i hvert fald, som det beskrives af de teknologireligiøse, de mest idiotiske luksusproblemer. Er det dem, vi skal

bruge penge og ekspertise på i et gigantisk omfang for at få løst? Er det her, nutidens og fremtidens store vanskeligheder ligger?

Og det er endda kun i bedste fald, man kan tale om, at der løses luksusproblemer for os. Med endnu større ret kan man tale om, at der skabes nye og forrykte problemer med den retning, hele teleteknologien tager i øjeblikket, problemer, som det er let nok at få øje på, men som ingen af dem, der sidder på teknologiudviklingen, alligevel har blik for, og som de i hvert fald er ude af stand til at tænke med ind i deres arbejde og tage højde for. Det er først og fremmest problemer af kulturel art, kulturel i meget bred betydning af ordet. Men når man rejser dem, bliver man mødt med hovedrysten og lille-frueblikket og noget religiøst sniksnak om udviklingen.

Desværre kan man ikke, som situationen og især magtfordelingen er, lade hele styringen af televirksomheden ligge, til man har bedre overblik over, hvad den indebærer, og i hvilket omfang den kan udvikles, så den bliver til folkegavn i stedet for alene og udelukkende til erhvervslivets gavn. I den forstand er det rigtigt, at udviklingen – eller indviklingen, om man vil – går over stok og sten.

Skønt jeg virkelig synes, at regeringen og folketinget burde have vigtigere ting på dagsordenen, når det drejer sig om de vanskeligheder, fremtiden har til os, end hvordan vi skal kunne tage et utal af TV-programmer fra telefon til fjernsynsskærm, så er det alligevel i sidste øjeblik, vi prøver at få lidt styr på det hele. Og er det folkegavn og ikke total forvirring, man vil, er der i hvert fald allerede nu, på dette uafklarede tidspunkt, visse ting, der kan slås fast.

Først og fremmest har langt den overvejende del af befolkningen i virkeligheden et meget simpelt telefonbehov, nemlig at kunne ringe op og kunne ringes til, gerne til og fra hele landet og i meget begrænset omfang også til og fra udlandet. Det skal gå nemt og hurtigt og koste mindst muligt – så er den hjemme. Det er den i øvrigt allerede med det system, vi har nu: Det er højst priserne, man kan kigge på, men mon det eksisterende net kunne bære det, hvis vi alle snakkede på kryds og tværs af landet i den udstrækning, vi ville gøre, hvis det var de reelle priser, vi skulle betale? Eller sagt anderledes: en rolig